

Vlucht naar de Toekomst

Nieuwsbulletin van de Stichting behoud Duivensport

Nr.1 – Januari 2026

Van de Redactie	1
Wim Brom	3
Fred Rebocho	4
Ben ik blij dat ik duiven heb	8
Voedingstips van Willem Mulder	10
Bernice Sangers	12
Jan Croon	16
Eurico Duarte Dias	18

19	Noorderland
20	Harry Arts
23	De Laudino Sevillano
25	Jaco van Nieuwamerongen
27	Henk van Limpt
30	André Roodhooft over selectie
31	Nieuws van de SBD

Van de redactie

Beste lezers en lezeressen,

Voor u ligt het eerste nummer van ons nieuwsbulletin. Op onze oproep in de updates ontvingen we slechts één suggestie voor een naam. Daarom heeft het bestuur van de SBD zelf gebrainstormd. Uiteindelijk kwamen we uit op **“Vlucht naar de Toekomst”**. Onder deze titel verscheen zo’n vijftien jaar geleden al eens een beleidsstuk van het toenmalige NPO-bestuur. Wij blazen deze naam nu nieuw leven in.

Vlucht naar de Toekomst zal maandelijks op onze website worden gepubliceerd. Met dit nieuwsbulletin willen we een helder en toegankelijk communicatiemiddel bieden voor onze stichting. We hopen hiermee de betrokkenheid bij onze organisatie te vergroten en belangrijke informatie te delen met onze supporters, vrijwilligers, donateurs en samenwerkingspartners.

De redactie bestaat uit Simon Kuipers en Hans van Veen met ondergetekende als hoofdredacteur en René Dalmolen als eindredacteur. We nodigen lezers van harte uit om mee te denken, reacties te sturen of onderwerpen aan te dragen. Feedback op dit eerste nummer ontvangen we eveneens graag. De redactie is te bereiken via het contactformulier op de website.

In dit eerste nummer treft u zestien rubrieken aan. De meeste daarvan zullen maandelijks terugkeren; de frequentie hangt deels af van de binnenkomende bijdragen.

In **Van het net geplukt** vindt u een column van wijlen Wim Brom, die hij op 01-11-2017 plaatste op zijn forum *Het Praathuis*. Wim vroeg daarin aandacht voor het mentorschap, een initiatief dat acht jaar later door de SBD is opgepakt. In **Een mentor vertelt** stelt een mentor zich aan u voor; als eerste bijt Fred Rebocho uit Rotterdam het spits af. In **Beginner in beeld** delen startende liefhebbers hun ervaringen; Bernice Sangers uit Nieuwlande doet hier de aftrap. In **Donateur in beeld** maken we kennis met Jan Croon, bouwer van duivenhok-interieurs.

In **Duivensport in de landelijke en lokale media** verwijzen we naar het blad *Noorderland*, dat een mooie reportage publiceerde over de duivensport in Nederland, vroeger en nu. Verder schreef onze bekende voedingsspecialist **Willem Mulder** een interessant artikel over voeding tijdens de voorbereiding op de kweek.

In **Uit de oude doos** plaatsen we artikelen, korte verhalen en leuke weetjes uit oude duivenbladen. We starten met een artikel uit november 1998 uit het *Neerlands Postduiven Orgaan* over iemand die overlast ondervond van duiven op een balkon. Dat thema komt ook terug in de column **De hobbyist**, waarin Eurico Duarte Dias vertelt over het vliegen met duiven vanaf zijn balkon.

Voorts besteden we ook aandacht aan andere vliegduivensporten dan de postduivensport. Deze keer is dat de **Speciaalclub voor de Iberische Sierduivenrassen**, met in de hoofdrol het Spaanse kropperras *Laudino Sevillano*.

In de rubriek **De dierenarts aan het woord** blikt dierenarts Harry Arts vooruit naar 2026, met speciale aandacht voor de benodigde vaccinaties. In **Lange adem** vertelt Jaco van Nieuwamerongen over geduld en plezier in de marathonsport en **Henk van Limpt (de Prut)** kijkt terug op zijn ervaringen met het creëren van een goed hok.

Daarnaast citeren we in **Uit de bladen** uit het novembernummer van *Duifke Lucht*, waarin André Roodhooft zijn selectiemethode toelicht. We sluiten dit eerste nummer van *Vlucht naar de Toekomst* af met het laatste **nieuws van de SBD**.

Tot slot onze dank aan iedereen die heeft bijgedragen aan de totstandkoming van dit eerste nummer.

Ideeënbusje

Heeft u een idee of leuke suggestie voor een artikel in dit bulletin of voor onze website? Laat het ons weten! Ook nieuwe plannen of activiteiten die nog niet genoemd worden in onze missie en kernactiviteiten zijn van harte welkom via ons contactenformulier

<https://stichtingbehoudduivensport.nl/contact/>

In de volgende edities van *Vlucht naar de Toekomst* delen we graag de binnengekomen ideeën.

Namens de redactie, Nico van Veen, hoofdredacteur

Van het net geplukt

Wim Brom op Forum Het Praathuis

Wim Brom was in mei 2006 de oprichter van Forum "Het Praathuis". Dit forum heeft ruim 600 leden en bestaat volgend jaar 20 jaar. Wim gaat dat helaas niet meer meemaken want hij is al een paar jaar niet meer onder ons. Zijn "kindje" wordt al een paar jaar beheerd door Evert Konings.

Op 01-11-2017 plaatste Wim op het forum onderstaande column. Wim maakte hier promotie voor het mentorschap. Iets wat toen nog niet bestond. Nu bijna 10 jaar later hebben wij dit met de SBD opgepakt. Inmiddels hebben we bijna een landelijke dekking, maar in sommige regio's zijn we nog op zoek. Wellicht inspireert deze column van Wim u? Neem dan contact met ons op.

De mentor van Karel

Eén van de mooiste zaken in de duivensport is natuurlijk iemand helpen het juiste pad te vinden met de begeleiding van zijn of haar duiven, want laten we eerlijk zijn tegen elkaar... "in den beginne waren we allemaal onwetend" en dankzij anderen die tijd aan ons besteed hebben, zijn wij wie we zijn. Een beetje aanleg en veel ervaring bepalen elke dag weer wat we doen en wat we laten met onze duiven, en of we uiteindelijk succesvol zijn in het behalen van de doelen die we na streven.

De meeste onder ons, en ik ben geen uitzondering, zijn geen uitvinders maar eerder volgelingen van wat een ander al eens eerder met succes heeft volbracht. Overdracht van kennis is op alle gebieden één van de pijlers onder onze maatschappij, en dat proces begint bij onze geboorte zonder dat er een einde aan komt.

Als we jong zijn denken we dat we alles weten en je was ergens voor of je was er tegen... zo simpel zat het leven in elkaar. Naarmate we ouder -en wijzer- worden gaan we daar steeds meer aan twijfelen en staan we steeds meer open voor afwijkende meningen over allerlei zaken die ons bezighouden, en komen we er achter dat tussen zwart en wit wel

heel erg veel grijs zit. Ook in onze mooie duivensport wordt keer op keer door veel liefhebbers bewezen dat je op verschillende manieren een goed resultaat kunt bereiken, en dat het (nog) geen exacte wetenschap is. Dat is voor mij één van de aantrekkelijke aspecten binnen onze sport omdat het een sport is waar iedereen met liefde voor duiven, inzet en gedrevenheid een kans maakt mooie resultaten te behalen.

Het mysterieuze, het niet volledig kunnen doorgronden wat er in die kleine koppies omgaat, het blijven zoeken naar antwoorden... ja dat is het voor mij en daar wil ik graag anderen deelgenoot van laten zijn.

Als ik mij op zou geven aan een mentor project, weet ik nog zo net niet als wat... mentor of leerling, omdat ik enerzijds veel kennis heb, maar anderzijds nog steeds heel veel kennis ontbeer ondanks dat ik al een kleine vijftig jaar in de ban ben van onze postduiven.

Het toeval heeft me een handje geholpen waardoor ik deze keus niet hoeft te maken omdat bij mij in de vereniging ook Karel lid is, en wat doet hij? Juist ja... hij ging er op de vluchten praktisch wekelijks onderdoor en dat nam zulke vormen aan dat er zelfs liefhebbers waren die niet met hun duiven in dezelfde mand wilden, en ondanks dat ik hun houding niet kon waarderen hadden ze ook een beetje gelijk. Ook Karel zag het zo langzamerhand niet meer zitten en deed steeds minder mee aan de vluchten.

Dat er nooit iemand op het idee was gekomen om Karel eens een beetje te helpen begreep ik niet als nieuwkomer in deze vereniging, en daarom ben ik een keer spontaan bij hem op bezoek gegaan en heb hem mijn hulp aangeboden, met als resultaat dat ik ook mentor ben geworden met een leergierige Karel die inmiddels vastbesloten is om volgend jaar bij de clubkampioenen te komen.

Liefhebbers als Karel hebben we in elke vereniging wel... dus wat let U? Er is toch haast niets mooier dan te zien dat iemand vooruit gaat door jouw goede raad en aanwijzingen, en weer zichtbaar plezier krijgt in onze mooie duivensport?

Een mentor vertelt

Fred Rebocho uit Rotterdam, mentor afdeling 5 – rayon Midden Holland Oost

De duivensport leeft dankzij mensen die hun kennis en passie willen delen. In deze rubriek komt iedere maand een mentor aan het woord die zich inzet voor het begeleiden van (her)intredende liefhebbers. Deze keer is dat de 54-jarige Fred Rebocho uit Rotterdam — een man met een groot hart voor zowel zijn duiven als voor de mensen achter de sport.

Fred is als kleine jongen al in 1976 met duiven begonnen. Eerst waren dat wat sierduiven, maar al gauw kwamen er ook postduiven bij. *“Die eerste jaren had ik alleen wat kistjes op elkaar gestapeld en rommelde maar wat aan,”* vertelt Fred. *“Maar mijn oudere broer hielp toen wel eens met het verzorgen van duiven bij Peet Kootkar, een bekende Rotterdamse liefhebber die in die tijd al goed vloog. Op een gegeven moment zei mijn broer: ‘Ik ga voor jou een hokje timmeren,’ en hij voegde de daad bij het woord.”*

Als tienjarige ging Fred regelmatig kijken bij de destijds al zeer goed spelende Piet Becht, van wie hij ook regelmatig duiven kreeg. Ook via zijn broer kwamen er duiven van Peet Kootkar bij. Toen Fred in 1985 zelf begon te spelen, had hij dus al een hok vol duiven met goede afstamming — en dat wierp direct zijn vruchten af.

“Geld om duiven te kopen had ik niet. Het voer en het spelen betaalde ik van het geld dat ik met mijn krantenwijk verdiende,” herinnert Fred zich. Het hoogtepunt kwam in 1988. In dat jaar won Fred eerst de 1e prijs op Etampes in de NABvP tegen ruim 30.000 duiven, en een week later volgde de 1e nationaal Orleans van het rayon. *“En zo stond ik als 17-jarig broekie in het najaar van 1988 naast onder andere de grote Staf Dusarduijn op het podium,”* vertelt hij trots. Een mooie reportage in de duivenkrant trok daarna de aandacht van een duivenhandelaar. Begin 1989 stond er via deze handelaar een liefhebber op de stoep die een goed bod deed op al zijn duiven. *“Ik moest datzelfde jaar ook in militaire dienst,”* zegt Fred, *“dus besloot ik alles te verkopen.”*

Van 1990 t/m 2006 heeft Fred in combinatie met Piet Becht gevlogen. Vanaf 2010 vliegt Fred in combinatie met Rick Smit onder de naam combinatie Smit. Met beide combinaties zijn er vele successen behaald.

Toen ik Fred vroeg of hij iets voelde voor het mentorschap namens zijn CC voor de SBD, hoefde hij niet lang na te denken. Fred: *“Feitelijk doe ik dit al jaren. Zo heb ik bijvoorbeeld Erwin Vermeer uit Pernis en Bart van Eijck uit Hoogvliet diverse adviezen gegeven. Ze hebben ook duiven van ons gekocht, waarmee beiden zeer goed zijn geslaagd. Ik probeer ook altijd liefhebbers bij wie het niet wil lukken te helpen. Die bel ik dan op of ik ga met hen in gesprek, onder vier ogen. Wat ik vaak zie, is dat zulke mensen er met hun neus op worden gedrukt — vaak ook nog in het bijzijn van anderen. Dat moet je juist niet doen. Je moet ze zelf laten ontdekken wat er aan de hand is, zonder dat ze het gevoel krijgen dat ze falen.”*

Sinds Fred mentor is voor de SBD, is hij al meerdere keren benaderd — zelfs door een liefhebber uit een heel andere hoek van het land. Ik vroeg hem daar iets over te vertellen. Fred: *“Een liefhebber uit het oosten van het land raakte veel jongen kwijt. Ik heb hem onder andere de tip gegeven om de jongen te leren drinken in de mand.”*

Daarnaast heb ik voor verschillende liefhebbers bouwtekeningen van duivenhokken gemaakt. Binnenkort gaat Ger van Leeuwen starten in Oude Tonge, en ook hem ga ik helpen om goed van start te gaan. Voor Ger maak ik eveneens een bouwtekening. Ik heb in de loop der jaren veel ervaring opgedaan met het bouwen en verbouwen van hokken, onder andere in Steenbergen en Halsteren — dat komt me nu goed van pas.”

Fred vindt ook het verenigingsleven erg belangrijk. Fred: *“De duivensport kent veel oudere leden. Voor sommigen is het competitie-element niet meer zo belangrijk, maar juist het contact met anderen wél. Ouderen die actief deelnemen aan het verenigingsleven lopen minder risico op eenzaamheid, hebben meer vertrouwen in de toekomst en voelen zich beter in hun vel. Daarom organiseren wij, in de periode waarin niet met de duiven wordt gevlogen, allerlei activiteiten. Zo hebben we bijvoorbeeld een uitstapje met een touringcar gemaakt naar de duivenmarkt in Lier, klaverjas- en damtoernooien gehouden, forums met bekende kampioenen georganiseerd, duivenfilms vertoond en elke winter hebben we zes weken achter elkaar een tentoonstelling waarbij negen liefhebbers uit onze eigen club en omliggende plaatsen hun duiven laten keuren.”*

Fred geeft aan dat de duivensport tegenwoordig niet erg toegankelijk meer is voor beginners. Hij verwijst naar zijn jeugd, toen duivenhouden nog een wijdverbreid en populair fenomeen was in de Rotterdamse volkswijken. Potentiële duivenliefhebbers kwamen er toen veel vaker mee in contact dan tegenwoordig. Maar volgens Fred kunnen we als duivensporters wel veel meer doen om de sport te promoten. Fred: *“Zelf steek ik er veel tijd en energie in om buitenstaanders naar ons lokaal te trekken. Dat doe ik niet alleen, maar met een groepje gelijkgestemden. We organiseren samen met liefhebbers uit andere clubs verschillende activiteiten. Ik denk dat we ons vooral moeten richten op herintreders en mensen die al iets met dieren hebben, bijvoorbeeld vogels of kippen. In de nieuwbouw van grote steden is het vrijwel onmogelijk om een duivenhok neer te zetten. Een duiventuin waarop meerdere hokken staan, is dan de oplossing. In Hoogvliet is er zo’n landje waarop inmiddels tien hokken staan. Zulke duiventuinen hebben veel voordelen: je kunt elkaar motiveren en helpen. Maar alles valt en staat met mensen die zoiets willen opzetten en onderhouden. Ik vind het een heel goede zaak dat de Stichting Behoud Duivensport hier in de toekomst ook werk van wil maken.”*

Tot slot een advies van Fred aan beginners: *“De meeste beginnende liefhebbers starten verkeerd en maken veel fouten. In plaats van te verdwalen op veulingsites om duiven aan te schaffen, kunnen ze beter beginnen met late jongen van één of twee goed spelende liefhebbers. Ga met die laten eerst oefenen in het verzorgen. Probeer het spelletje onder de knie te krijgen, leer je duiven kennen en observeer veel.”*

Met zijn jarenlange ervaring, nuchtere kijk op de sport en zijn betrokkenheid bij anderen is Fred een mooi voorbeeld van wat een mentor kan betekenen. Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk — niet alleen bij de liefhebbers die hij begeleidt, maar ook binnen zijn vereniging. Zoals Fred zelf zegt: *“Als je ziet dat iemand door jouw hulp weer plezier krijgt in de sport, dan is dat voor mij de grootste beloning.”*

UIT DE OUDE DOOS – Neerlands Postduiven orgaan nr. 46 – 1998

In deze rubriek plaatsen we artikelen, korte verhalen en leuke weetjes uit oude duivenbladen. Het onderstaande verhaal verscheen in november 1998 in het Neerlands Postduiven Orgaan. In die tijd telde ons land nog ruim 38.000 duivenliefhebbers. De schrijver, Caspar van Engeland, gebruikte waarschijnlijk een pseudoniem. Ondanks veel navraag in Zwolle en omstreken wist geen van de liefhebbers die destijds al actief waren, te vertellen wie hij was, of hij nog leeft, of misschien nog steeds met duiven actief is. Wie van onze lezers weet meer? Laat het ons weten via het contactadres op deze website – we horen het graag!

Ben ik blij dat ik duiven heb - Caspar van Engeland

Sinds 1994 ben ik werkzaam als werkleider bij een sociale werkplaats te Zwolle. “Van die mensen van 'Busje komt zo' wordt er dan vaak gedacht”. Welnu, laat ik die mensen dan maar gelijk uit die droom van vooroordelen halen, want dat is niet zo. Onze sociale werkplaats is een volwaardig bedrijf dat zeer goed aangeschreven staat wat betreft kwaliteit, betrouwbaarheid en flexibiliteit. Wij zijn competitief in onze branche en moeten ons zelf bedruipen. want de subsidiekraan is zo goed als dicht. De bezuinigingen van het rijk heeft zijn weerslag in de mensen die nu worden aangenomen. Personeel moet breed inzetbaar zijn. En dat was vroeger wel anders.

Op mijn afdeling werken zo'n twintig mensen waarvan ook een paar al heel lang. Henk is zo iemand. Hij is nog van de oude stempel. Hij is tafelwerker: hij verricht handmatige werkzaamheden. Nu wil het geval dat Henk de laatste tijd onder het werk steeds in slaap viel, tot groot vermaak van zijn collega's. Die lieten hem dan schrikken, of vertrokken in de pauze stiekem naar de kantine. Als ze terugkwamen had Henk zijn pauze verslapen.

Op de werkvloer in slaap vallen is natuurlijk onacceptabel, want we komen om te werken. Ik had me voorgenomen om Henk heel vroeg in de ochtend aan te spreken op zijn slaapstoornissen, maar hij was er niet. Niet om acht uur, niet om negen uur en om tien uur ook niet. Totdat meneer om elf uur met veel misbaar en al mopperend “over die stomme rotduiven” aan kwam zetten. Toen kwam de aap uit de mouw. Henk bleek al weken last te hebben van een koppeltje duiven dat zijn balkon had uitgekozen als kraamkamer van nieuwe duivengeneraties. Henks balkonnetje was niet bepaald het toonbeeld van orde en netheid en blijkbaar voelden de duiven zich met al die hoeken en gaten heel goed op hun gemak. Het gekoer en gefladder had Henk elke ochtend al zeer vroeg gewekt, vandaar die slaapneigingen op zijn werk. Henk had zijn gevleugelde gasten al een paar keer weggejaagd maar dat had niet geholpen. De eieren weggooien vond hij barbaars.

De dag voor zijn late komst op zijn werk had Henk vanwege de warmte 's ochtends de balkondeur open laten staan. Van die uitnodiging had een der gevleugelde logées dankbaar gebruik gemaakt. Aan de uitwerpselen die her en der door Henks kamer lagen verspreid was het beestje 's ochtends al vroeg naar binnen gelopen.

Toen Henk 's avonds thuis was gekomen had hij de ongenode gast ontdekt, waarna de achtervolging werd ingezet. Totaal gespeend van enige duivenkennis en gewapend met een bezem sloeg Henk in het wilde weg om de duif door de openstaande deur te jagen. Het arme beest zag het raam niet en vloog er tegen aan, juist toen Henks bezem in de buurt was. Met een oorverdovend geluid knalde de ruit aan diggelen. Samen met de bezem vloog de duif naar buiten. Henks burens dachten door al dat lawaai en glasgerinkel aan een geweldsdelict en in paniek belden zij de politie. Deze arriveerde samen met de huisbaas, die ook was gewaarschuwd.

Door al die toestanden was het voor Henk, die normaal altijd vroeg in zijn mandje ligt, laat geworden. Dat hele verhaal kreeg ik te horen toen ik Henk vroeg waarom hij te laat was. Aan het eind van zijn relaas wilde hij van mij, als duivenkenner van de afdeling, weten hoe hij de duiven kon verdrijven. Ik stelde hem voor om 's avonds, als het donker was, de duiven van hun slaappleats te pakken en ze naar het plaatselijke opvangstation voor dieren te brengen.

Twee dagen later kwam Henk opgelucht op me afstappen. Hij bedankte me voor het advies. Ik was verbaasd want ik had niet gedacht dat hij in het nachtelijk duister een duif zou durven pakken. Ik vroeg hem dus hoe hij dat nu gedaan had. 'Och simpel', zei hij, 'na jouw advies heb ik de thuiszorg opgebeld, en die heeft de dierenambulance ingeschakeld. Die is gekomen om het nest en de duiven weg te halen.' 'Fijn voor je', zei ik, 'en hoe heb je vannacht geslapen?' 'Niet zo best', antwoordde Henk, 'ik miste mijn duifjes.' Dan...ben ik blij dat ik duiven heb.

Voedingstips van Willem Mulder voor en tijdens het koppelen

Een goede start is essentieel voor het succes van later. Allereerst is het de kunst om de kweekduiven in een optimale conditie te krijgen. Want de start van de kweekperiode is echt het allerbelangrijkste voor een nieuw duivenseizoen. Zijn de kwekers in topconditie? Dan zal de rest van de kweekperiode vlotjes verlopen. Kweekduiven zijn over het algemeen vastzitters. Er zitten altijd duiven tussen die je gekocht hebt en wilt uitproberen. Ze krijgen dus meestal niet de kans om uit te vliegen en in de vrije natuur te zoeken wat ze nodig hebben. Wij denken vaak, dat wij dat voor onze duiven probleemloos kunnen invullen. Maar dat is natuurlijk een utopie. Dat weten onze duiven zelf een stuk beter.

Kwaliteit van het duivenvoer

Daarbij komt, dat we maar al te snel geneigd zijn naar het zoeken van de goedkopere mengelingen, terwijl ze juist nu een perfect uitgebalanceerd voer nodig hebben. Want als het voer niet goed uitgebalanceerd is, is de kans groot, dat ze gemakkelijk te zwaar worden en dat is een flinke rem op de algehele conditie. Niet alleen de kwekers, ook de jonge duiven varen daar niet wel bij. Maar ja... de algemene mening is, dat er geen slechte voeders meer op de markt zijn. Ik moet daarbij opmerken, dat de kwaliteit van de granen en zaden misschien wel goed kunnen zijn van de meeste voerleveranciers. Er komt echt meer bij kijken. Ik kan goede kwaliteit granen en zaden wel 100 keer verkeerd mengen en daardoor slechte resultaten hebben.

De start

Voordat de kweek überhaupt van start gaat, is het van belang de duiven te laten controleren door een goede duiven dierenarts. Als er dan wat aan mankeert, heb je nog voldoende tijd om in te grijpen. Realiseer je wel, dat antibiotica niet alleen de slechte bacteriën doden, ook de goeie. Dus is het verstandig om na elk gebruik van antibiotica

een Detox kuur te doen van zeven dagen en ook probiotica in te zetten, om de goede bacteriën weer aan te vullen. Zo help je de duiven om weer in een goede conditie te komen. Dat hangt ook van de omstandigheden af. Is het koud en triest winterweer, dan zal de duif lastig in een topconditie kunnen komen. Dan moeten we vaak wat helpen met bijlichten en zorgen voor een goede luchtvochtigheid op het hok. Dat bijlichten moet wel met beleid gebeuren. Daarmee bedoel ik geleidelijk en zo natuurlijk mogelijk het daglicht verhogen. Dat kan met een gewoon lampje, maar als het hok heel weinig zonlicht omvangt kun je het beste kiezen voor hoofdfrequente armaturen en daglichtlampen die UV straling afgeven aan de duiven.

Om het koppelen te stimuleren kunnen we vitamine E aan de duiven geven. Ik zou het liefst kiezen voor de natuurlijke vitamine E brengers, zoals tarwekiemolie en Selenium. Daarnaast is het wel verstandig om ook levertraan of visolie te blijven verstrekken voor de Vitamine A en D³ en een goed mineraalmengsel voor het aanmaken van de eischalen en gezonde botten en veren van de jongen. Het is van groot belang dat de duiven rank en slank zijn als je ze voorbereid voor het koppelen. We kennen allemaal de uitdrukking: “een goeie haan is niet vet” Nou, dat geldt ook voor onze duiven en duivinnen. Daarom kun je voor Nederlandse omstandigheden prima een Winter-Rust mengeling aanhouden. Bij nachttemperaturen van 10 graden onder nul in het hok zou ik er wel een vierde deel Kweekvoer bij doen en als het min 20 wordt half kweek + half Winter – Rust. Maar ik denk dat zoiets maar zelden voor komt.

Eenmaal op eieren is het van belang terug te grijpen op het Winter-Rustvoer. De duiven doen immers niets anders dan op de eieren zitten of in het hok. Een goede wintermengeling bevat veel vezels en weinig eiwit. Dat hebben ze op dat moment nog niet nodig en zou ze alleen maar vet maken. Als de eieren uitkomen kun je de eerste 4 dagen nadien nog gerust deze wintermengeling blijven voeren. De kropmelk wordt immers aangemaakt door de hormoonwerking van de duiven. Succes met de voorbereiding!

Beginner in beeld – Bernice Sangers, Nieuwlande

In deze rubriek wordt maandelijks een beginnend liefhebber voorgesteld. De aftrap wordt gegeven door de 39-jarige Bernice Sangers uit Nieuwlande. Geen doorsnee duivenliefhebster, maar – zoals ik het inschat – iemand die behoort tot een doelgroep die in de duivensport nog nauwelijks is aangeboord, waar juist veel potentieel in schuilt: ex-topsporters die door leeftijd of andere oorzaken op zoek zijn naar een nieuwe uitdaging of hobby waarin ze hun energie kwijt kunnen.

Bernice, die halverwege 2024 met postduiven is begonnen, heeft tien jaar op hoog niveau aan motorsport gedaan. Niet alleen in Nederland, maar in heel Europa reisde ze van wedstrijd naar wedstrijd – en ze wist er menige te winnen. Daarna stortte ze zich op fitnesswedstrijden, waarin ze opnieuw succesvol was. Ze werd Nederlands kampioen en behaalde verschillende internationale titels.

De kennis en ervaring die ze in beide sporten heeft opgedaan, neemt ze nu mee in de duivensport. Haar inzicht in voeding, training en gezondheid – gekoppeld aan de juiste mindset van lef, doorzettingsvermogen en discipline – zullen haar ongetwijfeld van pas komen om ook hier succesvol te zijn. Bernice vertelt: *“Sport is voor mij altijd een rode draad in mijn leven geweest, omdat ik er simpelweg blij van word. Ik zie duiven als kleine topsportertjes. Al denk ik dat niet iedere duif zichzelf op die manier ziet – dan zit er iets niet goed met de mindset, of zoals ze in de duivenwereld zeggen: dan hebben ze geen karakter.”*

Toen Bernice in de zomer van 2024 bij een kennis voor het eerst een duif in handen kreeg, was ze direct verkocht. Ze was diep onder de indruk van het feit dat duiven over grote afstanden toch altijd hun weg naar huis weten te vinden. Altijd al een groot dierenliefhebber, had Bernice al verschillende dieren, waaronder kippen en kalkoenen. Al snel besloot ze om ook zelf duiven aan te schaffen. Ze begon in haar schuur met een aantal zomerjongen van Johan van Dijk uit Eerbeek, en met deze duiven nam ze deel aan de navluchten. En toen moest er natuurlijk ook al snel een echt duivenhok komen – het begin van een nieuw hoofdstuk in haar sportieve leven.

De start van het oude duivenseizoen in 2025 viel haar niet mee. Bernice vertelt: *“Toen ik in 2025 startte met mijn late jongen van 2024, had ik er veel vertrouwen in. Ik kreeg echter te maken met de ene tegenslag na de andere. Uiteindelijk hield ik nog maar één doffer over. Dat was voor mij het moment waarop ik begon te twijfelen of de duivensport wel iets voor mij was. Maar achteraf gezien was het heel leerzaam. Ik kreeg de tip om mijn duiven periodiek te laten controleren door een in duiven gespecialiseerde dierenarts. Dat advies heb ik inmiddels ter harte genomen. Ook begreep ik dat het niet zo vreemd is om late jongen, die in hun geboortjaar weinig ervaring hebben opgedaan, in het daaropvolgende voorjaar te verspelen. Dat maakte me voorzichtiger, en ik besloot mijn jonge duiven een gedegen leerschool te geven. Ik heb me verdiept in trainings- en verzorgingsschema's en samen met Nico van Veen, de voormalige duivencoach, een opleidingsplan opgesteld.”*

Hoewel het jonge duivenseizoen daarna zeer goed verliep, ontdekte Bernice al snel dat de duivensport complex is en dat je vaak snel moet schakelen om te voorkomen dat de prestaties teruglopen. Bernice vertelt: *“Hoewel ik van tevoren alles had uitgedacht, kwam ik er al snel achter dat je heel flexibel moet zijn en je plannen continu moet aanpassen. Zo had ik een mooi schema gemaakt voor het opleeren en africhten van de jonge duiven, totdat mijn jongen coli kregen en ik mijn planning moest omgooien. Vervolgens werkte het*

weer niet mee, waardoor ik opnieuw moest schuiven. En toen kwamen de duiven van een gezamenlijke opleervlucht met de club ook nog eens slecht naar huis. Ik vond dat in het begin heel moeilijk, maar naarmate het seizoen vorderde, kreeg ik steeds meer vertrouwen en leerde ik mijn duiven steeds beter 'lezen'."

Zoals gezegd verliep het jonge duivenseizoen voor Bernice voorspoedig. Bij de allereerste vlucht met de jongen had ze direct al de eerste in de club kunnen spelen, maar haar duif verloor kostbare tijd door te treuzelen. Het werd uiteindelijk een vijfde plaats, waar Bernice overigens ook zeer blij mee was. De week daarop speelde ze wél de eerste prijs van de club met haar zwarte doffer. Ook in de daaropvolgende vluchten werden meerdere koprijzen behaald, waardoor Bernice het seizoen afsloot als 1e kampioen jonge duiven van de vereniging, en haar doffer Crunchy werd 1e duifkampioen. Een prachtige start voor een beginnend liefhebber.

Ik vroeg Bernice hoe ze zelf tegen dit snelle succes aankijkt. Bernice vertelt: *"Ik ben zeer tevreden over de prestaties van mijn jonge duiven. Ondanks dat ik er alles voor doe, had ik dit niet verwacht. De jongen waarmee ik vloog, waren immers voornamelijk afkomstig van mijn late zomerjongen – die ik op één na allemaal verspeeld ben. Daarnaast had ik nog een paar jonge duiven gekregen en een paar aanvliegers die ik mocht houden, en die mochten uiteraard blijven. Mijn aanpak heeft zijn vruchten afgeworpen, en daar ben ik heel blij om."*

Op de vraag hoe ze het precies heeft aangepakt, vertelt Bernice: *“Als ik ergens voor ga, dan doe ik dat ook voor de volle 100%. Ik ben dus best fanatiek. De duiven moeten alles krijgen om zo goed mogelijk van start te gaan. Omdat ik zelf sterk geloof in een natuurlijke aanpak, met het juiste voer en de juiste supplementen, ben ik me gaan verdiepen in duivenboeken. Van Nico kreeg ik de tip om het boek Duiven gezond houden van Peter Boskamp aan te schaffen. Nadat ik dat gelezen had, ben ik direct begonnen met zijn schema en producten – specifiek gericht op de jonge duiven. Ook ben ik elke drie weken naar dierenarts Nanne Wolf gegaan. Hij heeft mij het hele seizoen goed begeleid. Zijn kennis heeft mij veel inzichten gegeven, waardoor ik zeker wist dat ik met gezonde jonge duiven het hele programma kon spelen.”*

Bernice heeft duidelijk gekozen voor een methode die zo dicht mogelijk bij de natuur blijft, met zo min mogelijk medicatie. Wel houdt ze haar duiven nauwlettend in de gaten, en wanneer ze vermoedt dat er iets aan schort, grijpt ze tijdig in. Alleen wanneer de dierenarts medicatie voorschrijft, wordt er antibiotica verstrekt.

Inmiddels beschikt Bernice over acht meter hok, verdeeld in vier afdelingen en twee buitenrennen. Ze begint het seizoen van 2026 met vijf kweekkoppels en dertig vliegduiven.

Wat zijn haar plannen en verwachtingen? Bernice vertelt: *“Ik zou het mooi vinden om een keer een serie vroege duiven te draaien. Of dat nu al realistisch is, weet ik niet, maar in ieder geval hoop ik in 2026 weer te knallen met de jonge duiven. Ik neem mijn ervaringen mee en ga wat kleine aanpassingen doen om hopelijk nog beter te presteren. Ik heb nog geen ervaring met het volledig programma spelen met oud én jong, want dat zal nog meer tijd vragen voor de dagelijkse verzorging. Het was nu al best pittig, en soms een hele puzzel om alles naast mijn werk rond te krijgen.”*

Tot slot nog een paar vragen:

Wat vind je tot nu toe het mooiste aan de duivensport?

“De band die je opbouwt met je duiven vind ik echt geweldig – ze zijn ontzettend slim. Ook het contactmoment wanneer ik het hok inloop en ze op mijn schouder of hoofd vliegen, dat vind ik prachtig. En één keer, toen een duivinnetje thuiskwam van een wedstrijd, landde ze niet op de klep maar recht op mij – dat was echt bijzonder.”

Is er iets wat je graag wilt bereiken met de duiven?

“Niet specifiek. Voor mij draait het vooral om progressie: elk jaar leren en je lessen meenemen naar het volgende seizoen. Stap voor stap jezelf en de duiven verbeteren.”

Ben je de enige vrouw in de club?

“Nee, bij ons in de vereniging zit nog een vrouw: Jessica Stam. Zij vliegt samen met haar man. Ik weet hoe het is om als vrouw tussen de mannen te zijn, van eerdere sporten. Zelf zie ik dat niet als een probleem. We delen allemaal dezelfde hobby, en dat merk je – er is altijd wel iets om over te praten.”

Krijg je veel hulp of ondersteuning?

“Afgelopen seizoen heb ik Nico ingeschakeld voor advies. Mijn ervaring is dat je het niet aan te veel mensen tegelijk moet vragen als je ergens tegenaan loopt. Iedereen heeft zijn eigen methode, en wat voor de één werkt, hoeft voor een ander totaal niet te werken. Ik heb veel gehad aan de twee infodagen voor beginners van de Stichting Behoud Duivensport. Met andere beginners informatie delen vind ik belangrijk. Ook in de vereniging zijn er liefhebbers bij wie ik altijd terecht kan. Daarnaast lees ik graag boeken over de duivensport en luister ik vaak naar de podcasts van Pigeon Pixels.”

Vind jij de duivensport toegankelijk voor beginners?

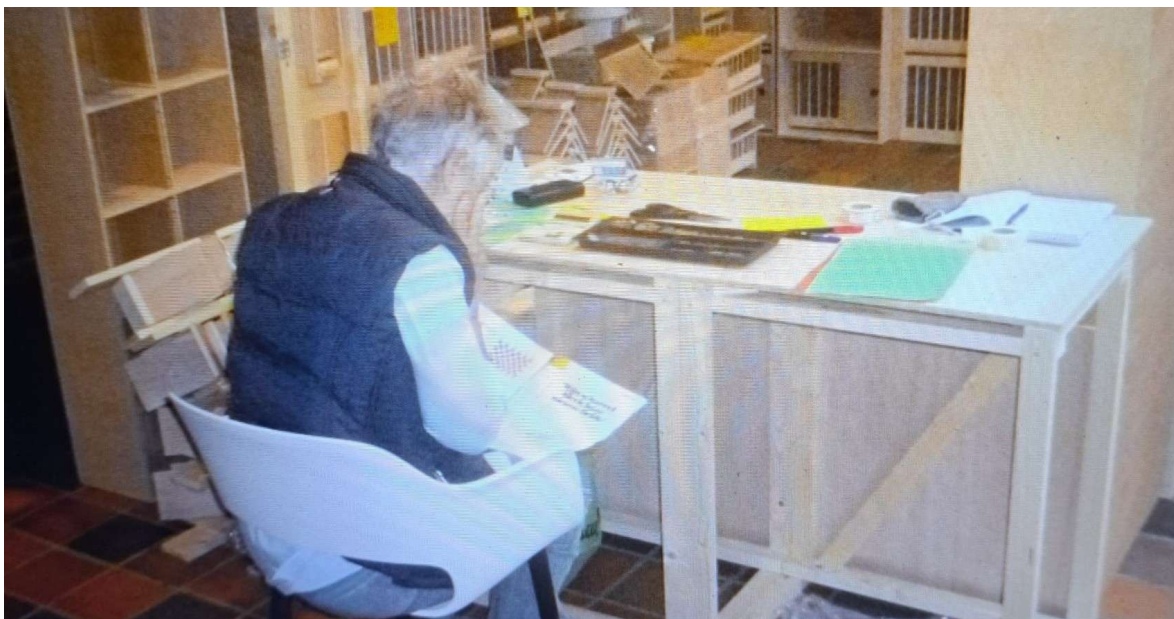
“Nee, niet echt. Ik had het geluk dat ik direct bij de juiste persoon terechtkwam (Nico), waardoor ik vanaf het begin veel heb geleerd. Ook de bijeenkomsten van de SBD hebben mij veel opgeleverd.”

Wat is het beste advies dat jij een beginner kunt geven?

“Zorg dat je duiven gezond zijn en laat ze regelmatig controleren, zodat je dat voor jezelf kunt afstrepfen. En verder: breng zoveel mogelijk tijd met je duiven door – en heb er vooral plezier in!”

Donateur in beeld – Jan Croon – 5 Kronen

Zonder onze donateurs zou de Stichting Behoud Duivensport niet kunnen bestaan. In deze rubriek stellen we daarom maandelijks een van onze donateurs aan u voor. We trappen in dit eerste nummer af met de 74 jarige Jan Croon, eigenaar van 5 Kronen in Soest. Bij 5 Kronen vindt iedere duivenliefhebber alles voor de complete duivenhokinrichting: van broedhokken en zitschapjes tot voerbakken. Ook voor buitenrennen en verblijven voor andere hobbydieren bent u hier aan het juiste adres.

Jan speelt zelf niet meer met duiven. In zijn jonge jaren hielp hij zijn vader met de duiven en hij bewaart mooie herinneringen aan die tijd. Zo werd in 1971 de 1e nationaal St. Dizier gewonnen, wat destijds een hele belevenis was. Ook aan de gezelligheid bij het inkorven denkt Jan met plezier terug. Zijn vader had destijds een duivensportzaak waar vrijwel alles voor de duivensport werd verkocht – van voer en bijproducten tot en met spoetniks, manden en broedschotels. In 1974 nam Jan de zaak van zijn vader over. Sinds 2020 richt 5 Kronen zich uitsluitend op hokinterieur voor post- en sierduiven. Daarnaast maakt Jan ook verblijven voor andere dieren, zoals eekhoorns en egels, en eigenlijk alles waar vraag naar is.

“Zolang ik gezond blijf, ga ik door met mooie dingen maken,” zegt Jan. Hij doet feitelijk alles zelf, maar in drukke periodes kon hij tot voor kort altijd rekenen op John Ruttenberg. Op mijn vraag of er in deze tijd – waarin het aantal duivenliefhebbers flink terugloopt – nog wel genoeg werk voor hem is, antwoordt Jan dat hij nog elke dag volop bezig is. *“Er is altijd vraag, juist omdat ik alles op maat kan en wil maken. Mensen weten dat ze hier iets krijgen wat precies past bij hun wensen.”*

Zijn klanten komen uit heel Nederland – van Groningen tot Limburg en Zeeland – en ook in België weet men de weg naar Soest te vinden. In de afgelopen vijftig jaar heeft Jan talloze mooie en bijzondere opdrachten uitgevoerd. Zo bouwde hij complete hokken en volières voor vogels, maar ook verblijven voor allerlei andere dieren. En soms komt een klant van heel ver: zo reisde een meisje met haar vriend helemaal uit Zwitserland om haar op maat gemaakte hokjes persoonlijk op te halen. *“Daar word je toch blij van,”* glimlacht Jan.

Op de vraag waarom hij de Stichting Behoud Duivensport steunt, hoeft Jan niet lang na te denken. *“Ik vind het geweldig dat er altijd weer mensen opstaan om welke sport dan ook te promoten en zich in te zetten voor waar zij voor staan. Ook Evert Diepenveen en Steven van Breemen zijn daar voor mij een goed voorbeeld van. Bij deze twee liefhebbers bracht ik in de jaren zeventig al mijn duivenspulletjes, en ze zijn nog steeds actief. Ik verwacht wel dat de duivensport blijft bestaan, maar wellicht in een andere vorm. Hoe dan ook: de duivensport hoort bij onze cultuur. Het zou zonde zijn als dat verloren gaat. Als ik daar via mijn donatie een klein steentje aan kan bijdragen, doe ik dat graag.”*

Met zijn vakmanschap, nuchtere kijk op de sport en grote betrokkenheid is Jan Croon een mooi voorbeeld van mensen die de duivensport levend houden.

De Hobbyist

In deze rubriek laten we maandelijks een echte hobbyist aan het woord over hoe hij of zij de duivensport beleeft. Deze keer is dat de 59-jarige Eurico Duarte Dias uit Rotterdam.

Eurico Duarte Dias

Eurico werd geboren op het eiland São Vicente, onderdeel van Kaapverdië, en woont sinds 1987 in Nederland. In zijn geboorteland hield hij al op jonge leeftijd sierduifjes, maar rond zijn vijftiende ruilde hij die in voor postduiven. Via een vriendje kwam hij in contact met een lokale liefhebber die zijn duiven uit Portugal haalde en ze tussen de verschillende eilanden liet vliegen. Eurico: *“Ik ging daar bijna dagelijks kijken als ik uit school kwam. En van het een kwam het ander. Ik hielp met het schoonmaken van de hokken en kreeg in ruil daarvoor duiven. We hielden wel onderling wedstrijdjes, maar echte wedvluchten waren er toen nog niet — er was destijds geen duivenvereniging. Inmiddels is die er wel, en wordt er nu ook op Kaapverdië serieus gevlogen.”*

Eurico beleeft de duivensport puur als hobby.

“Ik woon sinds zes jaar in dit appartement op de tweede verdieping. Op het balkon heb ik een klein hokje van 1,2 bij 1,3 meter waarin ik 25 duiven houd. Daarnaast heb ik een kleiner hokje waar ik jaarlijks tien jonge duiven in plaats. De duiven zijn eigenlijk mijn vriendjes; ik beschouw ze als huisdieren. Ze vliegen ook regelmatig even het huis binnen als ik ze los heb.”

Prestaties staan voor hem niet centraal.

“Ik speel niet voor een kampioenschap. Ik doe in principe elke week mee, maar dat is puur

voor de hobby. Het thuiskomen van elke duif, zelfs als hij veel te laat is, daar geniet ik enorm van. Ook al komen ze een dag te laat, ik ben altijd blij als ze weer thuiskomen. Voor veel melkers draait het om prijs vliegen — bij mij niet. Ik heb een echte band met al mijn duiven. Als er één achterblijft, kan ik soms een paar dagen van slag zijn.” Toch maakt hij af en toe prima uitslagen. Zijn mooiste prestatie was een vlucht vanuit Duitsland, waarbij hij met 30 duiven mee maar liefst 21 prijzen won. “Dat was nog vóór ik vanaf een balkon vloog. Maar ook nu ben ik niet ontevreden. Ik heb maar een paar duiven en heb nooit dure investeringen gedaan. Al mijn huidige duiven stammen af van duiven die ik van Kees Commijs en Schelling heb gehad, plus nazaten van een Belgische opvangster.”

Duiven opruimen doet hij principieel niet.

“Duiven die te oud zijn om nog wedstrijden te vliegen, gaan naar mijn broer in Parijs. Daar zitten ze tot hun dood in een ruim hok. Voor velen is duivensport een selectiesport, maar niet voor mij.”

Omdat Eurico zijn duiven op het balkon van een flat houdt, kan dat soms vragen oproepen bij burens. Maar in zijn flat is het nooit een probleem geweest.

“Ik heb nog nooit problemen gehad. Ik ben een sociaal mens; ik maak graag een praatje en help mensen waar ik kan. Bovendien wonen hier veel mensen van buitenlandse afkomst, die vaak toleranter zijn. Mijn duiven vliegen bijna nooit op andere balkons en ze vliegen maar drie kwartier per dag buiten — in de zomer twee keer drie kwartier — dus er is geen overlast.”

Tot slot: Eurico kan zich geen leven zonder duiven meer voorstellen.

“Mijn duiven zijn alles voor mij. Zonder duiven zou het leven erg saai zijn. Ik geniet van de omgang met ze; ze zijn heel mak en zitten vaak op mijn hoofd en schouders. Ook de contacten met andere liefhebbers betekenen veel voor me, zowel op de club ‘De Blauwe Doffer’, waar ik al sinds 2000 lid ben, als via sociale media. Ik heb veel contact met liefhebbers in Kaapverdië en Portugal; we sturen elkaar filmpjes en foto’s. Ik heb zelfs duiven naar sportvrienden in Kaapverdië gestuurd.”

In de landelijke media

In het oktober/novembernummer van het magazine Noorderland verscheen een prachtig artikel over de duif in de noordelijke provincies. Journalist Judith van der Steeg beschrijft daarin hoe de duif eeuwenlang een rol speelde in ons dagelijks leven – van adellijke duiventillen tot de moderne postduivensport. De foto’s van onder andere Nico van Veen en Max de Krijger brengen dat verleden tot leven.

Restanten uit dat rijke verleden zijn onder andere nog te vinden bij de duivenpoorten van de Uniatstate in Bears, de Liauckemastate in Sexbierum en de duiventillen boven het baarhuisje in Eppenhuisen en het oude openbare toilet op het landgoed van de Fraeylemaborg in Slochteren. (zie ook deze pagina op onze website

<https://stichtingbehoudduivensport.nl/historische-duifhuizen/>)

Het artikel besteedt ook aandacht aan de geschiedenis van de postduivensport in Noord-Nederland. De eerste postduivenclub in het noorden werd al in 1909 in Assen opgericht, in een tijd waarin het vervoer naar de losplaatsen nog per trein plaatsvond. Daarnaast komt de rol van de postduif tijdens de Tweede Wereldoorlog aan bod – als betrouwbare boodschapper voor het verzet.

Noorderland beschrijft de bloeitijd van de duivensport in de jaren vijftig, gevolgd door de geleidelijke daling van het aantal liefhebbers sinds de jaren tachtig. Ook de inspanningen van de SBD om deze ontwikkeling een halt toe te roepen worden benoemd. Het artikel besluit met een mooi interview met Wendela Wiersema uit Appingedam. Zij vertelt over haar passie voor de duivensport en de betekenis van de postduif in haar leven.

 Het volledige artikel is te lezen in het magazine Noorderland (editie oktober/november 2025). Een aanrader voor iedereen die de duif een warm hart toedraagt!

De dierenarts

Harry Arts

Harry Arts uit Staphorst is dierenarts voor bedrijven en postduivenliefhebbers in Nederland, België en Duitsland. Ook in Nederland komt hij veel over de vloer bij particuliere fokkers van post- en sierduiven, konijnen en pluimvee voor het uitvoeren van de noodzakelijke entingen. Verder bezoekt hij diverse verenigingen voor het afnemen van keeluitstrijkjes en het uitvoeren van mestonderzoeken.

Naast zijn werk in het veld vervult Harry verschillende bestuursfuncties binnen dierenorganisaties. Zo is hij bestuurder bij Kleindier Liefhebbers Nederland (KLN), de overkoepelende bond van alle kleindierversenigingen in Nederland. Daarnaast maakt hij deel uit van KleindierNed, een overlegplatform van dierhouderijorganisaties voor dieren die worden gehouden voor educatie, gezelschap, sport en het behoud van zeldzame en bedreigde diersoorten. Ook de duivensportbond NPO is lid van KleindierNed. Ook is Harry Arts voorzitter van de World Rabbit Science Association (WRSa afd. Nederland) en lid van de Formulariumcommissie Konijnen, die richtlijnen opstelt voor het antibioticagebruik bij konijnen.

Harry is dus een drukbezet man die, naast al zijn werkzaamheden, zelf nog postduiven en fazanten houdt. We zijn dan ook blij dat hij tijd wil vrijmaken voor een maandelijkse column in Vlucht naar de Toekomst.

Vooruitkijken naar 2026 door Drs. H. T. Arts, dierenarts te Staphorst

De jonge duiven zijn inmiddels volwassen geworden, en dat betekent dat we opnieuw moeten nadenken over hun bescherming tegen ziekten door middel van vaccinaties. In de hokken zitten nu drie groepen duiven: de jonge duiven van 2025, die deze zomer al hun paramyxovirus-enting kregen; de oudere vliegduiven die in april 2025 zijn gevaccineerd; en natuurlijk de kweekduiven van uiteenlopende leeftijden.

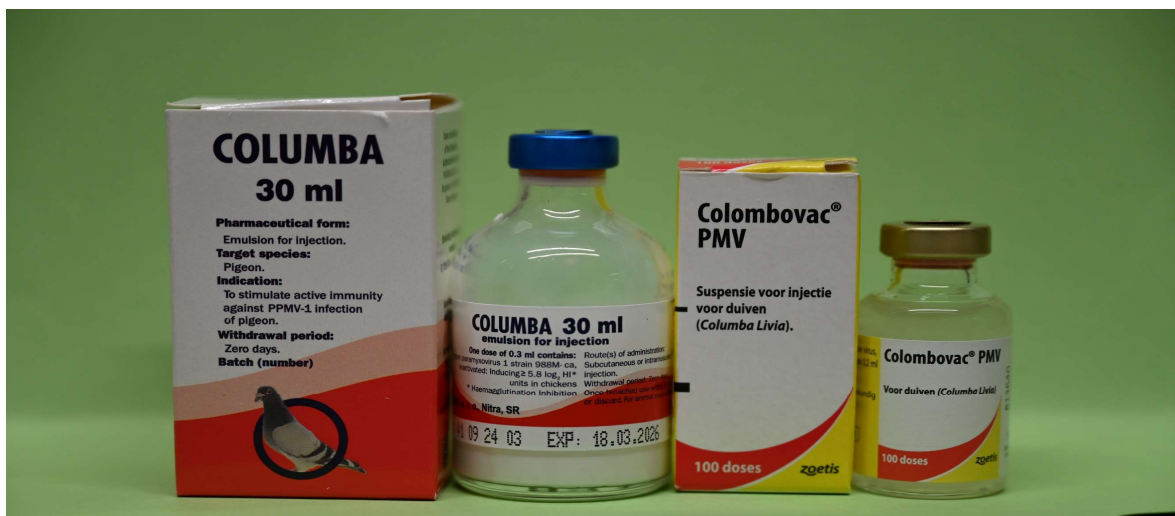
Allereerst is het belangrijk dat de rui goed verloopt. Vaccineren tijdens de rui is niet ideaal: door de vaccinatiestress kunnen er groeistreepjes in de slagpennen ontstaan. Pas wanneer de veren volledig zijn volgroeid, kunnen we de duiven klaarmaken voor het nieuwe seizoen.

Minimaal twee weken voor de kweek is het moment om alle duiven te vaccineren met een geïnactiveerd salmonella-paratyfusvaccin. Vervolgens start, tussen december en maart, voor de vliegduiven de voorbereiding op de eerste vluchten in april. Dan krijgen zij de verplichte paramyxo-vaccinatie (eventueel in combinatie met herpes en adenovirus) en zo nodig een pokkenenting.

Voor de jonge duiven van 2026 begint het vaccinatieprogramma zodra zij ongeveer zeven weken oud zijn. Dan krijgen zij de eerste paramyxo- en rotavirusvaccinatie. Voor de eerste jonge-duivenvluchten in juli volgt een herhaling met paramyxo (al dan niet gecombineerd met herpes en adenovirus) en de pokkenenting. Er bestaat ook een praktisch combinatievaccin waarbij paramyxo en pokken samen per injectie worden toegediend. Ook deze jonge duiven kunnen tegen salmonella-paratyfus worden gevaccineerd, maar dan wel met minimaal twee weken tussenruimte ten opzichte van de andere entingen.

Na het kweekseizoen worden de kwekers eventueel opnieuw tegen paramyxo gevaccineerd. Zo geven zij een maximale hoeveelheid antistoffen via de dooier mee aan de jongen voor de volgende kweekcyclus.

Natuurlijk is er nog de groep jonge duiven voor de taartvluchten en de natour. Voor deze duiven is de paramyxo-enting verplicht en is een rotavaccinatie zeker aan te bevelen. Omdat deze vluchten meestal regionaal zijn, zijn aanvullende vaccinaties doorgaans niet noodzakelijk.

Op dit moment zijn verschillende goed toepasbare vaccins beschikbaar in overleg met de dierenarts, zoals:

Voor paramyxo: **Colombovac PMV**, **Columba** en **Nobilis Paramyxo P201**, Combinatie paramyxo / herpes / adeno: **Pharmavac PHA**, Combinatie paramyxo / rota: **RP-vacc**, Voor pokken: **Diftovac** en voor salmonella (*S. typhimurium* var. Copenhagen): **Salmovir**

Tot de volgende keer – dan vertel ik meer over keeluitstrijkjes, mestonderzoek, kweek op mest en hoe en wanneer je monsters het beste verzamelt, plus welke microscoop hiervoor het meest geschikt is.

Andere vliegduivensporten - Laudino Sevillano

In deze rubriek belichten we verschillende vliegduivenrassen waarmee net als in de postduivensport competities worden gehouden. Want naast de klassieke wedvluchten met postduiven bestaan er wereldwijd nog talloze andere vormen van duivensport — vaak met een eeuwenoude geschiedenis, specifieke rassen, regels en kampioenschappen.

Een van de oudste en meest tot de verbeelding sprekende vormen is het duiven vangen met diefkroppers. Deze bijzondere duiven worden niet alleen gewaardeerd om hun vliegkwaliteiten, maar ook om hun vermogen om andere duiven te lokken en te “vangen”. Het is een traditie die teruggaat tot ver vóór het ontstaan van de moderne postduivensport en nog altijd gepassioneerde beoefenaars kent.

Ook in Nederland bestaat een verwante traditie: de tilduivensport, die vooral in de regio Den Haag wordt beoefend. Hierbij worden eveneens kroppers gebruikt, al gaat het meestal niet om zuivere rassen maar om kruisingen van verschillende kropper-rassen. Eén van de rassen die hiervoor mede als basis diende, is de Laudino Sevillano, afkomstig uit het Spaanse Sevilla.

De Laudino Sevillano is een relatief jong ras: de eerste exemplaren verschenen rond 1939–1940. Deze Spaanse kropper staat bekend als een bijzonder energieke en behendige vlieger — snel, wendbaar en vol temperament. Er wordt zelfs verteld dat hij in zijn beste dagen een postduif kon inhalen. De basis voor het ras werd gelegd door een Spaanse duivenliefhebber die op zoek was naar een diefkropper die ver en wijd de omgeving kon afzoeken. Om dat te bereiken kruiste hij de oude Valenciano met een plaatselijke postduif. Door jarenlang te selecteren op vliegvermogen en uithoudingskracht ontstond een kropper met een opvallende wratvorming rond de snavel.

In de late jaren dertig werden vervolgens de Rafeño, Marchenero en Gorguero ingekruist — waarmee uiteindelijk het ras werd gevormd dat we nu kennen als de Laudino Sevillano. De verdere ontwikkeling vond uiteraard plaats in Sevilla, waar nog altijd veel liefhebbers actief zijn — en waar het ras zijn naam aan te danken heeft. Tegenwoordig is de Laudino Sevillano vooral populair in Zuid-Spanje, met name in Andalusië.

De Laudino Sevillano is niet alleen een indrukwekkende verschijning, maar ook een duif met een opvallend vertrouwelijk en aanhankelijk karakter. Het is dan ook niet verwonderlijk dat steeds meer postduivenliefhebbers — voor wie de postduivensport te intensief of tijdrovend wordt — de overstap maken naar het fokken van dit fraaie kropper-ras. Sommigen houden de Laudino Sevillano zelfs naast hun postduiven, aangetrokken door zijn schoonheid, temperament en levendige gedrag.

Wie meer wil weten over de Laudino Sevillano, of overweegt om zelf met dit ras te gaan fokken, kan terecht bij Marcel Fehling en bij de SIS (Speciaalclub voor Iberische Sierduiven) voor meer informatie, ervaringen en fokadvies. Overigens zijn er een kleine 20 Spaanse vliegassen. Voor elk wat wils en ook daarover kun je op de website van de SIS veel informatie vinden. <https://de-sis.eu/>

Met dank aan Marcel Fehling voor de informatie en foto. marcel.fehling1967@gmail.com

Lange Adem

Jaco van Nieuwamerongen

In de rubriek Lange adem zullen afwisselend twee bekende marathonspelers een column schrijven over hun sportbeleving. In het volgende nummer zal Piet de Vogel zijn ervaringen delen. Voor dit eerste nummer laten we Jaco van Nieuwamerongen aan het woord.

Jaco is voor velen binnen de duivensport een vertrouwd gezicht. In het verleden was hij actief als schrijver van reportages voor met name de Fondkrant en af en toe voor De Vredesduif en het NPO-orgaan. Daarnaast kent men hem van internet als columnist voor Duivensites van Gert Krab en als verslaggever voor Marathon Noord en de Fondunie 2000. Ook is hij eigenaar van Het Marathonduivenjournaal en behaalde hij samen met zijn vader mooie successen op deze discipline.

Geduld en Plezier – Jaco van Nieuwamerongen

De marathon in onze duivensport zijn de wedvluchten voor de duiven van pakweg boven de 800 km. Voordat de duiven daaraan toe zijn, hebben de duivendiverse fases van opleiding gehad. Opleiding is een leuk onderwerp voor een andere (serie) columns. In deze column gaat het over geduld en vooral plezier.

Zonder de liefhebbers die het 'normale' programma spelen of de uitblinkers met het jonge duivenspel tekort te doen, marathonduivenliefhebbers zijn relaxte liefhebbers met veel geduld. Ze beleven hun hobby met geduld naar hun duiven en respect naar 'hun concurrenten'. Dat is gemiddeld zo, natuurlijk zijn er negatieve uitzonderingen. Ik werd bij het positieve weer bepaald tijdens de feestelijke huldiging van de competities die de

het positieve weer bepaald tijdens de feestelijke huldiging van de competities die de FondUnie 2000 organiseert. Aan onze tafel kwam een broer, een zus en haar man zitten. Zij kwamen de prijs ophalen, die hun oude vader van 86 jaar had gewonnen. Hij was niet meer in staat een hele dag van huis te zijn en de verre reis van Zuid Limburg naar Tiel en weer terug te maken. We kwamen met hen aan de praat en ze verbaasden zich erover hoe wij met veel plezier praten over onze duiven en hoe knap we het vonden dat onze duiven van Zuid Frankrijk of zelfs Spanje naar huis vlogen binnen een dag of iets langer. De zus vond onze verhalen heel mooi en respectvol en samen met haar broer vond ze het ook mooi dat we de andere liefhebbers hun prijzen gunden. De beleving van onze hobby straalde veel plezier uit, vonden zij.

Op diezelfde dag, op dezelfde huldiging, liep ik een hele goede programmaspeler tegen het lijf: 'Ga je overschakelen naar de grote fond?' Vroeg ik hem. 'Wie weet ... in de toekomst', zei hij me, 'de sfeer onderling is in ieder geval plezieriger en jullie zijn meer ontspannen naar elkaar toe dan dat ik gewend ben.'

Doen wij het beter dan de programmaspelers? Ik denk het niet. Dit 'spelletje' met onze duiven past bij ons karakter. Wij kunnen hele dagen op onze duiven wachten en bij een zware editie van Barcelona ook nog wel een dagje extra. Als op de trainingsvluchten de eerste duiven bij de vitesse/midfondliefhebbers thuis komen, hebben wij het geduld dat het bij ons nog een kwartier tot een half uur langer duurt (afhankelijk van de afstand) voordat onze eerste duiven boven het hok hangen. Wij genieten als ze thuis komen en nog klepperend extra rondjes maken, omdat ze nog lang niet moe zijn. We halen ontspanning en plezier uit deze trainingsvluchten, omdat we weten dat er op deze vluchten niets voor ons te winnen valt. Als onze duiven maar thuiskomen en we hopen dat het onervaren deel van onze vliegploeg leert van deze vluchten.

Heeft u een gemoedelijk karakter en staat u bekend als een geduldig persoon? Dan passen de marathonvluchten en de marathonduiven misschien bij u en zal u veel plezier uit onze gezamenlijke hobby halen.

Henk van Limpt – de Prut

Henk van Limpt (de Prut) uit Reusel is bij velen bekend als oud mede-eigenaar en momenteel nog adviseur van de firma Giantel (gezondheidsproducten voor vogels en duiven) en vanwege zijn al tientallen jaren zeer sterke spel met de duiven. Ook heeft Henk vele jaren columns geschreven voor o.a. het Neerlands Postduiven Orgaan. Voor de SBD zal Henk de spreekwoordelijke pen weer oppakken en ervaringen delen uit zijn ruim 60 jarige duivensportcarrière.

Het ideale hok: bestaat het? door Henk van Limpt – de Prut

Hokken... hoe vaak is er al niet over geschreven? Velen hebben zich suf gepiekerd over hoe het ideale hok eruit zou moeten zien. Je kunt er eindeloos over lezen en praten, maar er bestaan zóveel soorten hokken dat je er moedeloos van zou worden.

Zodra iemand goed speelt, heeft hij ineens een “goed hok”. Maar als je de moeite neemt om werkelijk onderzoek te doen, merk je al snel dat deze liefhebbers bijna allemaal een totaal verschillende huisvesting en inrichting hebben.

Maar wat blijft er over van dat zogenaamd perfecte hok zodra de prestaties een paar jaar minder worden? Wij liefhebbers zijn soms vreemde wezens — ik neem mezelf als voorbeeld.

Verhuizen en de gevolgen

Toen mijn vader destijds overleed en mijn zus het ouderlijk huis kocht, moesten de hokken naar mijn tuin verplaatst worden. We hadden destijds twee typen hokken: een stenen zolderhok boven op een bijgebouw en een houten tuinhok.

Wat ons al jaren opviel was dat de duiven in het tuinhok later in vorm kwamen. Onderzoek wees uit dat dit hok duidelijk killer was en dat temperatuur en vochtigheid veel sterker schommelden dan in het stenen zolderhok. In de zomer waren de prestaties gelijkwaardig, maar in het voorjaar konden de tuinhokduiven niet tippen aan die van het zolderhok. Het liefst hadden we opnieuw zolderhokken gebouwd, maar die mogelijkheid was er niet. Daarom besloten mijn broers en ik op zoek te gaan naar een degelijk tuinhok, totdat we een houten schoolgebouwtje konden kopen: een voormalige bouwkeet, dubbelwandig uitgevoerd. We richtten het interieur zoveel mogelijk in zoals het oude tuinhok en plaatsten het in dezelfde windrichting (zuid-oost). De temperatuur en vochtigheid bleken zelfs constanter dan in het vorige tuinhok, dankzij het betere materiaal en onze zorgvuldigheid tijdens de bouw.

Het gedrag van de oude duiven

Midden in het seizoen moesten de oude duiven verhuizen, omdat het stenen zolderhok gesloopt zou worden. Het overwinnen ging snel — de afstand was slechts twintig meter — maar opvallend was dat sommige oude duiven tijdens de verbouwing de slaapkamers van het woonhuis invlogen. Ze waren blijkbaar zo gehecht aan hun oude plekje dat ze driftig takjes naar binnen sleepten om er nesten te maken. We moesten plastic voor de kozijnen hangen om ze tegen te houden. Bij enkele duiven duurde het dagen voordat ze het nieuwe hok accepteerden.

Het resultaat met de oude duiven was minder, en wij wezen de verhuizing aan als schuldige. Maar toen ook de jonge duiven slechter presteerden dan eerdere jaren, begonnen we — op zijn Belgisch gezegd — lichtelijk te panikeren.

Ventilatie: van verbetering naar vergissing

We zochten een oorzaak en dachten hem gevonden te hebben: de verluchting was niet goed. We roken duivenlucht — dat hadden we in het oude hok niet. Dus maakten we meteen extra ventilatiestroken onderaan de buitenkant van elk hok. Enkele weken later kregen we niezende duiven die er steeds slechter uitzagen. We gingen naar de dierenarts, en zijn oordeel viel te voorspellen: we hadden een grote fout gemaakt. De duiven waren al in een nieuw milieu terechtgekomen door de verhuizing, en vervolgens hadden we dat milieu nog eens drastisch veranderd. Ze moesten telkens opnieuw acclimatiseren.

De les

Het moet duidelijk zijn: wij liefhebbers zijn snel geneigd om iets te veranderen zodra de prestaties teruglopen of wanneer we bij een goed spelende collega een ander systeem zien. Veranderen mag, maar **niet vlak voor of tijdens het seizoen**. De duiven moeten zich tijdig kunnen aanpassen aan het door ons gecreëerde milieu.

De vier K's

We lezen vaak over de “vier K's” die funest zijn voor hokken: **kil, klam, kelderachtig en koud**. Een hok waarin één of meerdere van deze eigenschappen aanwezig zijn, is geen goed duivenhok. Gelukkig komen dergelijke hokken tegenwoordig steeds minder voor. Gemeenten zijn strenger, materiaal is beter, en de gemiddelde liefhebber bouwt nu degelijker dan vroeger.

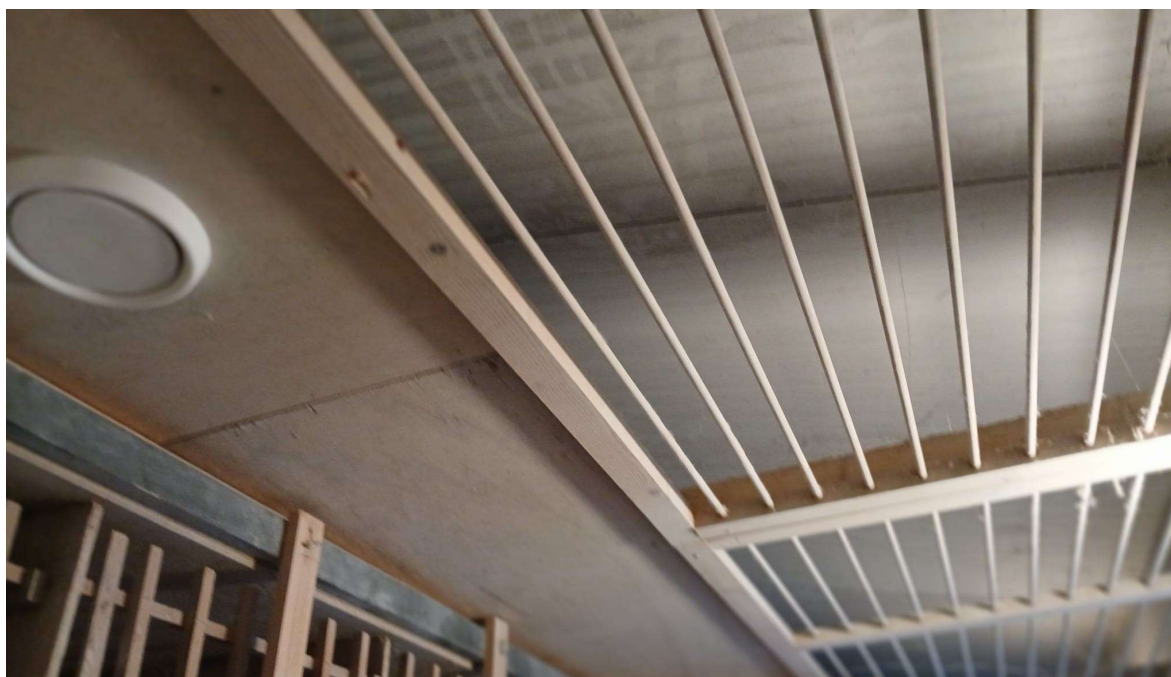
Belangrijke richtlijnen zijn:

- De luchtvochtigheid: maximaal 70%
- Het hok moet droog, goed geïsoleerd en goed geventileerd zijn
- Temperatuurverschillen tussen dag en nacht moeten niet te groot zijn
- Als u het zelf redelijk behaaglijk vindt, zullen de duiven er zich ook thuis voelen.

Praktische aandachtspunten

- Probeer uitgewerkt oud hout te gebruiken; nieuw hout ruikt sterk door gasvorming en werkt (uitzetten/krimpen).
- Zorg dat er voldoende zonlicht binnenkomt, eventueel met extra ramen.
- Te veel glas maakt het hok sneller koud.
- Een pannendak mag niet te plat zijn om inwaaiend regenwater te voorkomen.
- Bomen rondom het hok houden zon tegen en verhogen de vochtigheid.
- Staat het hok op palen, zorg dat de wind slechts aan één zijde naar binnen kan.
- Gebruik goed materiaal voor bodem en broedhokken; ik verkies enkele millimeters berkentriplex.

Ruim een jaar geleden ben ik verhuisd naar een woonunit van 100 m² in mijn achtertuin. Ik heb toen een ander hok geplaatst van 8,50 meter x 2 meter met ruime volièrres ervoor.

Het mechanisch afzuigstelsel dat continu (24 uur per dag) aanstaat

Het huidige hok is totaal anders ingericht als het oude hok vanwege de bouwwerkzaamheden en "ruimtegebrek" voor het aantal hokken en duiven. De duiven kunnen dag en nacht in het hok en/of in de volières. In verband met eventueel bezoek van marters heb ik de afrastering nog extra voorzien met een klein en stevig gaas. Het dak is vanaf de achterkant schuin aflopend naar de voorkant helemaal dicht. In de hokken heb ik aan de voorkant de ramen voorzien van een extra roosterframe met doorlaatbare gaatjes. Dit om de inkomende wind te breken. In het hok heb ik een afzuiging met 6 roosters die dag en nacht aanstaan.

Zoals gezegd zijn er vele manieren om een hok te bouwen. Ik ken ook hokken die potdicht zijn, duister, of juist met veel ramen en een open voorfront, waar toch geweldig wordt gespeeld. Eén ding staat als een paal boven water:

De duiven moeten zich thuis voelen in het milieu waarin ze leven — en als dat zo is, blijf er dan met je vingers vanaf!

Henk van Limpt – de Prut

Uit de bladen

André Roodhooft over selectie in Duifke Lucht van november 2026

Op 18 oktober bezochten we met ruim 40 liefhebbers die nog maar kort duiven hebben het Descheemaecker Pigeoncenter in Zoersel (B). Het thema van die dag was selecteren / keuren van duiven. We hadden André Roodhooft bereid gevonden om over dit onderwerp een lezing te houden. In het november nummer van Duifke Lucht heeft André zijn ervaringen met - en visie op keuren beschreven.

André is van mening dat het feilloos herkennen van een echt goede duif vrijwel onmogelijk is. Men kan zich beter richten op het herkennen van zichtbare en merkbare gebreken. Hij zal ook nooit een duif ongezien kopen op een veilingsite. Duiven met gebreken horen niet thuis op een vlieghok of kweekhok, zegt André.

Waar let André op bij de selectie:

- De eerste indruk moet goed zijn
 - Verenpak moet glad en glanzend zijn
 - Evenwicht / aerodynamisch
 - Niet te klein en niet te groot
 - Een stevig slot. De stuitbeentjes mogen wel lichtjes openstaan.
 - Sterk en stevig geraamte
 - Geen brede pennen en voldoende ventilatie tussen de laatste 4 pennen
 - Het oog moet gezondheid en levendigheid uitstralen
-

Nieuws van de SBD

Zoals hierboven vermeld hielden we onze 2e bijeenkomst bij het Descheemaecker Pigeon Center in Sint-Antonius-Zoersel (België). De bijeenkomst had als thema duiven keuren en was bedoeld voor jeugd tot 25 jaar en beginners of herstarters met minder dan vijf jaar ervaring in de postduivensport. Er waren ruim 40 beginners en herstarters aanwezig. Daarnaast waren er ook een aantal mentoren en enkele liefhebbers die als chauffeur voor jeugdliden fungeerden. De deelnemers kwamen uit het hele land, van boven uit Groningen en Friesland tot Zeeland en Limburg. Deze dag was een groot succes. Op onze website staat onder nieuws een foto impressie van de dag.

Op 22 december liep onze bonnenverkoop af. Dit jaar waren er 51 bonnen geschonken. Het merendeel kwam van nieuwe donateurs. Daarnaast ging het om een achttal bonnen die vorig jaar al waren geschonken, maar toen niet waren verkocht. De veiling werd dit jaar gehouden via Duiven.net en leverde het mooie bedrag van € 5.375 op. Wij zijn de donateurs /bonnenschenkers en de kopers zeer dankbaar. Hopelijk melden zich in de loop van 2026 opnieuw een aantal nieuwe donateurs. Op dit moment hebben wij in totaal 248 donateurs. We hopen in de loop van het jaar 2026 het aantal van 300 donateurs te bereiken.

We hebben inmiddels 114 mentoren. In enkele regio's blijkt het erg moeilijk om geschikte kandidaten te vinden. Hierbij een oproep aan onze lezers in de regio's die nog niet bezet zijn, vooral in midden Nederland, om eventuele kandidaten te enthousiasmeren om zich bij ons aan te melden. De wijze van invulling van het mentorschap is geheel vrijblijvend. Sommige zeer geschikte kandidaten die door anderen waren voorgedragen haakten helaas af omdat zij vreesden voor een enorme tijdsinvestering. Die vrees is echter ongegrond. Er zijn wel goedbedoelde initiatieven van een samenwerkingspartner voor een handleiding en een werkmethode voor mentoren, echter deze staan geheel los van onze mentorenpool en wij zijn hier ook niet bij betrokken.